

til at tilføje Stridighederne her i Landet? Nei, de ville blive meget værre; vi ville her-efter faae en politisk Side frem, som vi ikke før have havt, idet en hel Del Medlemmer af Folketirten, naar Bispe-raadet træder sammen, ville sige: Vi anse det for lovstridigt, det er Noget, Ministeriet har opretholdt mod Grundloven. Selv om man ikke har Ret i en saadan Opfattelse, vil den udbrede sig i Landet, og hvad vil det ikke bidrage til at ødelægge Folketirten! Jeg ser ikke rettere, end at den høitærede Minister kunde raade Bod paa denne Sag, naar han blot vilde tage de Ord ud af den kongelige Anordning, at Bispe-raadet „i Reglen skal høres“. Saa-fald kunde Anordningen gjerne bestaa, saa vilde den ikke give ham mere Magt og Indflydelse, end han tidligere har havt.

Ordføreren for Forespørgerne (Høg-sbro): Jeg er bleven gjort opmærksom paa, at jeg tidligere idag skal have sagt, at de to Baigmenigheder, hvem den kongelige Anerkjendelse er bleven berøvet, vare udtraadte af Folketirten. Det var naturligvis mindre rigtig udtrykt. Det er jo Ministeren, som har taget den kongelige Anerkjendelse fra dem. Det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) — jeg skal vel vogte mig for for Fremtiden at falde ham det „høitærværdige Medlem“ efter den Fortolkning, jeg nu hører, han lægger i dette Ord — tog dog feil, naar han mente, at Biskop Mariensen forlangte en besluttende Virksomhed for det Bisperaad, han tænkte sig. Nei, Kirkekommissionens Betænkning af 1854 vil vise, at det var kun en raadgivende Virksomhed. Iøvrigt har det ærede Medlem ligesom ogsaa andre ærede Medlemmer og den ærede Minister unegtelig Ret i, at naar man vedtager en Beslutning som denne, bør egentlig en Rigsrets-anklage følge efter, og i Særdeleshed naar den bliver mødt saaledes, som denne nu er mødt af den ærede Minister. Men paa den anden Side kan der ogsaa gives fuldt berettigede Grunde, hvorfor man ikke skal lade en Rigsretstiltale følge, f. Ex. den, at Ministeriet endnu sidder ved Horet, og at man bør vente, til det er gaaet af, eller den, at vi endnu ikke have nogen Ministeransvarlighedslov, Noget, man vel maatte ønske efter de Erfaringer, vi have gjort angaaende Rigsrettens Virksomhed, og der kunde være flere saadanne politiske Grunde, som kunde fuldt berettigede til ikke for Tiden at beslutte en Rigsretstiltale. Jeg skal til yderligere Oplysning herom til-lade mig at minde om, hvad der foresaldt ved en Sag, som jeg allerede før har mindet

om, og som det forekommer mig, at hele denne Forhandling ikke har bragt saa ganske lidt Stof til at erindre om, nemlig den kongelige Anordning af 26de Juli 1854. Meget af, hvad der nu er anført til Forsvar for den kongelige Beslutning af 8de Oktober, stemmer med, hvad der dengang blev anført til Forsvar for hin Anordning af 26de Juli. Med Hensyn til den udtalte Thinget, at det ansaa den som et Brud paa Grundloven, og det, uden at det lod nogen Rigsretstiltale følge efter, og jeg vil end yderligere sige, at det ærede Medlem fra Middelfart under Forhandlingernes Gang udtrykkelig sagde, at Bestemelsen for, at han foresaldt Krav paa Rigsretstiltale, var, at Thinget udtalte, at der var sket et Brud paa Grundloven. Dette findes i Rigsdagsstiftelsen for 19de Januar 1855, og det ærede Medlems Udtalelser findes Sp. 211. Jeg tror saaledes, at det, vi have til-raadet Thinget at vedtage, er Noget, som i og for sig kan fuldt forsvares, og tillige Noget, som ogsaa tidligere har vundet meget stor Tilslutning i selve dette Thing — naturligvis ikke med Hensyn til Sagen, men til Formen.

Da ingen flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Formanden (Berg): Der vil altsaa nu være at foretage Afstemning over følgende af Høg-sbro foreslaaede Paastand paa Overgang til den næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Folkethinget udtaler, at det ikke finder, at den kongelige Resolution af 8de Oktober dette Aar om Oprettelsen af et kirkeligt Raad kan forenes med Grundloven,

gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Inden jeg lader Afstemningen foretage over denne Paastand, tør jeg bede ærede Medlemmer om under Afstemningen at blive staaende saa længe, at Sekretærene kunne faae ærede Medlemmer rigtig optalte. Sekretærene have nemlig meddelt mig, at enkelte Medlemmer ved forskellige Leiligheder have sat sig for hurtig for en paalidelig Optælling.

Ved den derpaa foretagne Afstemning blev ovennævnte Paastand paa Overgang til den næste Sag paa Dagsordenen vedtagen med 50 Stemmer imod 16 Stemmer.